

тѣ си ; защото мислеше че, ако щѣше да покажи малка слабостъ въ мудруванието си тогазъ, всичкитѣ щѣха да му надвиятъ. Прочее, всичкитѣ похоти на враговетѣ и тамошнитѣ боеве уталожи ги извѣднѣжъ, като се устрѣми съ войската си до Истра, гдѣто уби въ едно голѣмо сражение и Сирмона царѣтъ на Тривалцитѣ ¹. Но като чу че Оивейцитѣ се възбунтували, и че съ тѣхъ съединиха се и Атинейцитѣ, та извѣднѣжъ доведе войската си прѣзъ Термопиле въ Оиве, като кази че за Димостена, който го нарече дѣте, когато бѣше между Илирийцитѣ и Тривалцитѣ, а младеждъ когато пристигна въ Тессалия, искаше Александръ щото при стѣнитѣ на Атинейцитѣ да се яви мжжъ. А като приближи до Оиве, и даваше още причина за да се раскаятъ Оивейцитѣ за колкото бѣха сторили, та потърси Финика и Протита ² и провъзгласи извинение за ония които щѣха да дойдатъ при него. Обаче, като и Оивейцитѣ търсеха отъ Александра Филота и Антипатра, и провъзгласиха да се съединятъ съ тѣхъ всички ония, които желяеха да освободятъ Еллада, та за това царь Александръ обърна Македонцитѣ да воюватъ противъ тѣхъ. И подвизаваха се Оивейцитѣ съ извънредна сила, и съ всичкото си юначество и готовность, като бѣха расположили станътъ си противъ мно-

1) Едно Тракийско плѣме въ долна Мизия (България)

2) Т. е. Главатаритѣ на Тивейцитѣ, които бѣха противъ Македонската партия.